

ВЕДУЧИЙ:

Переможці цього конкурсу одержать почесне звання «Майстер гумору» та спеціальні нагороди, що їх установили наші спонсори, окрім організації тощо. Це: (*перелік спонсорів та організацій, які допомагали проведенню свята.*)

Ведучий в цей час починає шукати вкрадені Чоловіком призи і не знаходить.

ВЕДУЧА:

А нагороди в нас такі...

ВЕДУЧИЙ:

Зачекайте... (*Щось нашітує їй на вухо.*)

ВЕДУЧА:

Та навже?

ВЕДУЧИЙ:

Еге ж!.. (*до глядачів*): Дорогі товарищі! Сталося лихо – хтось вкрав призи.

ЧОЛОВІК:

Не хтось, а я.

(*серед глядачів*)

ВЕДУЧИЙ:

Як вам не соромно! Для чого ви це зробили?

ЧОЛОВІК:

Я хочу бути головним суддєю на конкурсі й буду голосом народу. Бо ж в нас – демократія. І якщо мені ваші читці не сподобаються, то призи не віддам.

ВЕДУЧА:

Ви нас поставили у скрутне становище. Дозвольте нам порадитись. А поки що виступить фольклорний ансамбль

Іде виступ фольклорного колективу. Після нього на сцені знову з'являються ведучі.

ВЕДУЧИЙ:

Ей, голос народу, де ви?

ЧОЛОВІК:

Я тут.

ВЕДУЧА:

Ми згодні. І наприкінці конкурсу надамо вам право вручити призи за рішенням журі.

ВЕДУЧИЙ:

Отже, дозвольте представити вам першого виконавця...

Далі йдуть виступи окремих виконавців – 3-х чоловік по 5-6 хвилин.

Журі виставляє оцінки, а ведучі їх зачитують.

ВЕДУЧА:

От послухайте-но мою приказку: «Свято без пісні – як хата без господаря».

ВЕДУЧИЙ:

На що ви натякаєте?

ВЕДУЧА:

На те, що вже час переходити до пісні. Тим більш, що фольклорний колектив вже давно готовий до виступу.

(*Концертна програма колективу.*)

ЧОЛОВІК:

(*входить сам*)

О, а де це наші ведучі поділляся? Не інакше, як заслухалися усмішками, що їх розповідають напів глядачі. А хто не встиг ще цього зробити, то поспішайте, режисер чекає на вас. А тепер виступ виконавців гумору.

(*Іде виступ 4-х виконавців по 5-6 хвилин. Журі виставляє оцінки і Чоловік їх зачитує глядачам.*)

ВЕДУЧИЙ:

Зараз для вас співає фольклорний ансамбль.

Виступ фольклорного ансамблю.

ВЕДУЧИЙ і ВЕДУЧА: Продовжують програму читці-гумористи, що приїхали на свято.

Журі виставляє оцінки після кожного виступу. Після виступу 3-4 виконавців іде виступ фольклорного колективу (за окремою програмою). Коли виступили майже всі виконавці, Ведуча і Ведучий запрошують до конкурсу глядачів.

ВЕДУЧА:

А тепер прийшов ваш час, шановні глядачі. Ми запрошуємо вас прийняти участь у конкурсі на кращу народну усмішку.

Ведучі надають слово глядачам. Вони розповідають зі сцени свої народні усмішки. Після виступу 8-9 чоловік іде виступ фольклорного ансамблю. Журі оцінює виступи глядачів і визначає переможця. Під кінець виступів слово надається голові журі і він називає 3-х переможців конкурсу, вручає їм призи.

ВЕДУЧА:

А тепер, дорогі друзі, я запрошу на сцену всіх учасників конкурсу «Майстри гумору».

Учасники конкурсу виходять на сцену.

ВЕДУЧИЙ:

Гей, товариш демократ, де ж ви є?

ЧОЛОВІК:

Я тутечки.

(*підходить до сцени з лантухом призів, що вкрав на початку свята)*

ІІ частина

дошкодженою обрією відомою як «Жартуємо разом»

ВЕДУЧА: Вам сподобались виступи наших читців-гумористів?

ЧОЛОВІК: Дуже сподобалися. Особливо...

ВЕДУЧИЙ: Назвати переможців – це вже справа журі. І я запрошу на сцену його представників, щоб оголосити рішення і назвати переможців.

(Поки члени журі піднімаються на сцену, Чоловік втручається у дію, бо він вже на сцені).

ЧОЛОВІК: Але призи все ж таки будуть вручати я!

ГОЛОВА ЖУРІ: Дипломантами обласного конкурсу «Майстри гумору» стали:

(де перелік дипломантів та лауреатів і вручення їм дипломантів)

ВЕДУЧА: Ми поздоровляємо всіх з перемогою, бажаємо нових успіхів у творчості і запрошуємо вас на вечір гумору «Жартуємо разом».

На заднику сцени висять дві маски, посередині плакат зі словом «Посміхнись!». На сцену вибігає парубок, за ним дівчина.

Дівчина: Та підожди, куди ти біжиш?

Парубок: Я спізнююсь, мені ніколи.

Дівчина: Та й мені ніколи, може ми в одне місце спізноємось?

Парубок: Мене глядачі чекають.

Дівчина: І мене глядачі чекають.

Парубок: Так ти на вечір жартів?

Дівчина: Так, то нам з тобою разом. (зупиняється)

Парубок: Ну так що, давай тоді знайомитись. Я (вип'ячує жывіт) - анекдот.

Дівчина: А я – усмішка.

Парубок: Яка ще усмішка?

Дівчина: Яка, яка, народна.

Парубок: (сміється) Народна! Народними тільки артисти бувають, це звання заслуговувати треба.

Дівчина: Я вже заслужила і ти спробуй.

Парубок: Ось і буду пробуватъ сьогодні, бо мене всі знають і полюбляють.

Починають сваритися.

Дівчина: Та досить тобі, подивись, глядачі вже прийшли.

Парубок: Дійсно! Добрий день вам! Допоможіть, люди добрі, хто з нас найбільш популярний, чи я, чи ця дівчина. Вона себе Усмішкою називає, а я – Анекдот, як бачите.

Дівчина: Пропонуємо вам конкурс знатків анекдотів та народних усмішок.

Зaproшу до себе команди по 5 чоловік. Це буде моя команда «Усмішка», а ця команда – «Анекдот».

Парубок: А я із задоволенням представляю вам наших членів журі.

Парубок представляє журі

Дівчина: (до журі) А чи ви не проти, шановне журі, щоб одну команду ми назвали «Усмішка», а другу - «Анекдот»?

Парубок: Тоді починаємо конкурс. І перше завдання для команди «Усмішка». Згадайте анекдоти на тему: «Кум і кума», «Чоловік і жінка», «Свекруха і невістка», «Сусіди», «Теща і зять», «Дід і баба».

Дівчина: А команда «Анекдот» згадає народні усмішки на тіж самі теми.

Парубок: А доки команди згадують, я ось що вам пропоную...

Дівчина: Я знаю, ти пропонуєш розповісти анекдот, тобто все про себе.

Парубок: Та ні, я пропоную запросити на сцену нашого гостя, майстра слова Івана Голубенка.

Гість: Я вітаю всіх з цим чудовим незвичайним вечором. І хочу подарувати вам декілька творів.

Гість розповідає твори (за вибором виконавця). Ведучі дякують гостю, проводжують його.

Дівчина: Дякуємо вам. І запрошуємо на сцену команду «Усмішка».

Команда виконує завдання.

Дівчина: Я думаю, що глядачі теж дадуть оцінку нашим командам.

Парубок: Команда «Анекдот», вам слово.

Команда виконує завдання.

Парубок: Тепер слово надається почесному журі.

Журі оцінює виступи команд.

Дівчина: Наше наступне завдання. Пропонуємо вам текст народної усмішки. ЇЇ необхідно інсценізувати.

Дівчина роздає командам тексти.

ОПЛАКУВАННЯ ТЕЩІ

Жили собі чоловік і жінка, і у них жила жінчина мати. От умерла та мати. Жінка тужить, а чоловікові байдуже.

- Плач-бо, чоловіче, - каже жінка, - хіба вона тобі чужа?

Підійшов чоловік до покійниці, схилився над нею, та як заголосе:

- Ой, ненько ж моя, та не рідна, а жінчина мати! Та ти ж, бувало, вдвох з дочкою, а з моєю жінкою, варенички в маслі єсте, а мені сироватку дасте! То я ж бувало, їм, їм та й нап'юся!

- Буде вже, буде, чоловіче, - каже жінка, щоб часом ще чого не згадав!...

МОВЧАЛЬНИКИ

Була в чоловіка й жінки така звичка: коли посваряться одне з одним, по тиждень не розмовляють. Прийде чоловік з роботи додому, а на столі аркуш паперу лежить, а на ньому написано: «Хліб на столі, борщ і голубці в духовці, компот у погребі». Наїтесь він і пише відповідь: «Дякую, я йду на збори».

Одного разу приходить чоловік додому і пише дружині: «Розбуди мене о шостій годині ранку, йду у відрядження». «Добре», - відписала та.

Ранком прокинувся чоловік, а вже восьма година. Як зарепетує на дружину:

- Чого не розбудила?

А дружина мовчики показує йому на ліжко. Там на подушці лежить великий аркуш паперу, а на ньому написано: «Вставай! Вже шоста година!»

Відтоді вони і кинули цю звичку.

Парубок: Доки учасники тренуються, на наш вечір ми запросили театральний колектив «Веселінка», який покаже нам уривок з комедії.

Йде показ уривку театральної вистави коротенької п'ески. (Пропонуємо для використання одноактну п'есу "Консенсус" Тетяни Руденко, самодіяльного автора з села Новолуганське Артемівського району, яка розміщена у додатку до цієї збірки).

Парубок: Дякуємо учасникам колективу і запрошуємо команду «Усмішка».

Команда виконує завдання.

Дівчина: На сцені команда «Анекдот».

Команда виконує завдання. Після виступу журі оцінюють учасників. **Парубок** та **Дівчина** розповідають декілька усмішок та анекdotів.

Дівчина: Що це нас з тобою понесло? Так наші конкурснanti нас вдохновили, мабуть.

Парубок: Точно! Але не будемо гаяти часу. Говори наступне завдання.

Дівчина: Я пропоную вам слова для рифми, треба скласти поетичні гумористичні твори. Команді "Усмішка": трава, дрова, сонце, віконце. Команді "Анекдот": тітка, дідько, ворота, голота.

Парубок: Зрозуміло? Поетичних спроб повинно бути декілька.

Дівчина: А я запрошу на сцену вокальний ансамбль "Жартівники". В їх виконанні послухайте українську народну пісню "Їдуть на возі дівки на базар".

Вокальний ансамбль виконує пісню "Їдуть на возі дівки на базар! та "Якби мені черевики".

Парубок: Прошу команди на сцену. Продемонструйте свої гумористичні вірші.

Дівчина: А журі приготуйтесь оцінити.

Команди розповідають вірші. Журі оцінює.

Дівчина: А зараз завдання, яке називається "Передирки". Одна команда іншу хоче зачепити, поглузувати, а інша відповідає тим самим.

Учасниця: Ой, мала я хлопця, ой, мала Андруха,
Посадила над водою, його украла муха.

Учасник: Ой, як кину кирпичину, ще й поперек mostu
Полюбив же я дівчину маленькоого росту.

Учасниця: Ой, мала я миленькоого, ой, мала, я мала,
Поставила на ворота та ворона вкrala.

Учасник: Ой, скрипочка би не грала,
Якби не той смичок,
Не була би жінка бита,
Якби не язичок.

Учасник: Ой, ти білая білявко, чого така біла?
Мабуть пудерку разтерла до півтора кіла.

Учасниця: Тримав став на печі,
Черпав воду саком,
Ловив рибу грабельками
Стріляв птахів лаком.

Парубок: Здається, команди і з цим завданням справились. А що скаже журі?

Журі оцінює конкурс.

Дівчина: Прошу від кожної команди по 1 учаснику. Завдання таке: хто краще скаже скоромовку:

"Ішла баба дубнячком,
Зачинилася гапличком;
Сюди смик, туди смик –
Одчепився мій гаплик"

Парубок: Ще по одному учаснику. Наступна скоромовка:
"Бабу біб розув у дощ,
Буде бабі біб у борщ".

Дівчина: Наступна: "Ворона проворонила вороня".

Парубок: Далі: "Гава прогавила гаваня".

Дівчина: І остання:

"Гуси гучно гоготали,
Горобці зерно кловали.
Гонять гуси горобців,
Голубок на ганок сів".

Парубок: Гадаю, наше журі готове підвести підсумки конкурсів.

Дівчина: А ми пропонуємо глядачам згадати цікаві історії з вашого життя.

Ведучі спускаються до залу, глядачі розповідають свої історії. Після цього надається слово журі. Визначається переможець. Ведучі вручають призи.

Парубок: Ми вітаємо переможців. Отримайте наші подарунки! З перемогою!

Дівчина: Вечір сміху закінчуємо і на вечорниці запрошуємо.

ІІІ частина

"Байкарські вечорниці"

Сцену, де проводитимуться вечорниці, оформлено під сільськухату. Тут і буде сценічний майданчик. На столі - макітри з макогоном, глечики, глиняні миски. Стільці не на місці, хата не прибрана.

До зали збираються запрошені на вечорниці гости, їх зустрічає господар. На сцену виходить фольклорний ансамбль "Жартівники".

Учасники: Добрий вечір!

Господар: Будь ласка, проходьте, дорогі гості, до світлиці. Тільки от господарині моєї ще нема. Та незабаром з'явиться. Сідайте, сідайте! Невдовзі почнемо.

Коли всі зібралися, "Жартівники" заспівують пісню. До хати входить господиня з кошиком і ставить його посеред хати.

Господиня: Ох, аж втомилася, поки увесь ярмарок обійшла. 1 треба ж було отаку торгівлю разгорнути. Людей – море. Та нічого, зате все купила. Тут і горішки, і яблука, і цукерки.

(Пританцювуючи з кошиком):

По ярмарку походила –
Усі гроші розпустила,
Хоч всі гроші розпустила,
Зате всього накупила.
Ой, дана-дана-дана,
Усі гроші розпустила.
Усі гроші розпустила,
Зате всього накупила.

На кінець танцю виходить господар.

Господар: Танцюй, танцюй, Парасю! Хата не прибрана, а гости зійшлися.

Господиня: Ох, як ти мене налякав. Щоб тобі добре було. Так чого ж ти стоїш, нещастя мое. Підмети хату, а то я багато гостей запросила на наші вечорниці.

Господар: А з якого це приводу ми зібралися?

Господиня: Як це з якого? Чи ти знаєш, що сьогодні на ярмарці відбувалося?

Господар: Та знаю, бо сам бачив. Гумористичне свято "Времівські усмішки".

Господиня: А присвячено воно кому?

Господар: Та звісно ж, кому – Анатолію Косматенку, що народився тут, у Времівці, 70 років тому.

Господиня: От бачиш, все знаєш, а запитуєш.

Господар: Та я про що хочу спитати, чи не втратили актуальності його байки?

Господиня: Актуальності? А от згадаймо одну його байку – "Умови і натура". Жіночки, допоможіть мені.

"Чого він злій такий, чого дражливий?
до всіх чіпляється, скрізь лається...

Чого?

З ним просто розмовляти неможливо!
Кажу про чоловіка одного.

Жінка: "Якби хоч день в його умовах пожили ви, –

Господиня: Мені підказують, –

Жінка: були б ще гірш. Ого!"

Господиня: "А що таке?"

Жінка: Кругом біда, кругом нестатки.
В квартирі тісно. Дітки, теща, тестъ...
Сердезі хоч галасвіт без оглядки,
А він тримається, сказать на честь".

Господар: Минає час. В сердеги все в порядку,
В сердеги все вже єсть:
Копійка у кишені,
Варене є й печене,
Квартира – не квартира: особняк!
Де не обернеться – дурняк,
Куди не ткнеться, – скрізь удача певна...
Змінився? Та де! Такий як був скажений,
Всіх отбива. Колючий, мов їжак!
Умови, брат, умови. Все то так.
Та є ще, кажуть, – гени!

(А.Косматенко)

Жінка: От дійсно! Ну як про нашого Івана. Такий вже скажений.

Господар: А що це ми базікаємо, а про гостей і забули.
У нас сьогодні на вечорницях зібралися...

Господиня: А і правда. Запрошую до нас...

Господиня і Господар називають родичів А.Косматенка, що зійшлися на вечорниці і запрошують їх сісти на сценічному майданчику. Далі вони надають слово сестрі Косматенка – Раїсі Терентіївні Чердаклі. (Виступ Чердаклі із спогадами про байкаря)

Господар: А зараз давайте послухаємо його байки. Хто ж їх прочитає?

Іде виступ гумориста, що читає байку А.Космаценка.

Господиня: (до рідних Косматенка, що на сцені): Велике вам спасибі,
дорогі наші гості. Ви можете зайняти свої почесні місця у залі.
А зараз...

До хати входить жінка.

Тетяна: Добрий вечір! Ще не всі посходились?

Господиня: Добрий, добрий... Прийшла допомогти вечорниці готовувати?

Тетяна: Та я прийшла дізнатись, чи можна вже заходити, чи ні.

Господиня: А хто ж ви?

Тетяна: А ми - Фольклорний ансамбль з села Андріївки Великоновосілківського району.

Господиня: Заходьте! Та відразу ж з піснею.

Тетяна повертається з фольклорним ансамблем села Андріївки Великоновосілківського району. Учасниці вітають присутніх, розсаджуються починають співати. Іде невеличка програма з жартівливих пісень у виконанні ансамблю.

Господиня: На наших вечорницях присутні гости з Києва – поети-гумористи

Господар: Ми їх запрошуємо до нас у світлицю.

Поети піднімаються на сцену, іде їх виступ. Після цього поети займають свої місця у залі.

Господиня: Що ж ти стойш?

Господар: Не бурчи...

Господиня: Не бурчи, не бурчи... А що далі будемо робити?

Господар: Почекай, я думаю, як представити вихід сімейного тріо.
(Раптом) Придума-а-в! Пам'ятаєте, як закінчує Косматенко свою байку "Дуб і музика"?
"Але ж і музика була!"

Розкішне раювання:
Жагуча - ніби спалах першого кохання,
П'янка, мов гроз весняних рокотання,
Таємно трепетна - як виноградна тінь..."
Зараз ви саме тику музику ігочуєте, бо співає сімейний ансамбл'Курівчаків.

Виступ Х.Шинкар та В.Синельникова.

Господар: От як добре читають...

Господиня: А ще краще, що пам'ятають традиційне народне мистецтво і не забувають косматенковські слова з байки "Соловей на дроті":
"...ти дбай про внуків і синів,
Пильний і пам'ятки і пам'ятники слави
Своїх дідів,
Своїх батьків -
Людина ж ти, не Гава!"

Господар: Цей його заповіт добре пам'ятають у колгоспі "Україна" Великоновосілківського району. Це ж саме з ідеї і народилося це свято "Времівські усмішки".

Господиня: Тому ми запрошуємо на сцену...

Іде виступ керівника колгоспу "Україна". Він розповідає, що люди пам'ятають свого земляка і тому зародилася ідея якось відзначити 70-річчя від дня народження А.Косматенка, якого, на жаль, не стало у 1975 році. Бажає, щоб таке свято проводилось щорічно. Передає всім привіт і добре побажання від трудачих колгоспу і запрошує покушувати времівських вареників та галушок.

Молоді дівчата вносять в зал вареники і галушки і частують ними глядачів. В цей час господар і господина запрошують всіх з'їсти вареників:

Господиня: Милі гості, просимо сідати –

Вареники будемо їсти!
Вареники не погані,
Вареники у смітані.

Господар: У кожній хаті на Україні

Вареники варять нині.
Це вареники знаменні,
Як і їх рідні пельмені.

Господиня: Вас чекають у макітрі

Вареники дуже ситні,
Круглобокі, білоліці,
З дуже доброї пшеници.

Господар і

Господиня: Смачного!

Фольклорний ансамбль "Жартівники" виконує українську народну пісню "Із сиром пироги" та "Вареники".

Господар: Не забув про вареники та галушки і Анатолій Косматенко.

Ось послухайте його байку "Полтавські галушки".
Читець с.Андріївка Великоновосілківського району читас байку А.Косматенка.

Читець: Полтава! –

Одне тільки слово - красиве й ласкаве,
А душу бентежить до дня.

Полтава, Полтава!

І мова Наталки, проста і велична,
І сміх Енейди луна.

Полтава, Полтава...

Чи то ж дивина,

Що їduчи знов по разлуці до неї,
Полтавець Полтаву в купе вихваляв?
Хвалив свої парки і світлі алеї,
Замріяну Ворсклу між верб та отав,
А надто – окрасу Полтави всієї:
Дівчат чорнобрових, справжнісінъких пав!
Полтава, Полтава...
Знайшовся ж один – розсміявся, проява,
Мовляв:

"В Полтаві лиш слави, що ті галушки".

Полтавець спинився. Подивився лукаво:

"А ви хоч їх їли?" - "А ів же таки".

"І як?" - "А нічого. Бувають і гірші.

Лиш дива: дають, щоб їх їсти, шпички."

Полтавець підвісся: "І вам невтамки,

Що їли, щановник, ви зовсім щось інше?"

"Полтавські ж, полтавські ж - стояло в меню!"

Здорові, як бриль ваш,- всього тільки й діла."

"Облиште,- полтавець відмовив,- облиште бридню.

Про вас мені видно - полтавських не їли..."

"Які ж тоді ваши, які?"

Полтавські? Полтавські, щановний, такі...

Ну, як пояснити, щоб було вам ясніше?...

Невже не казав вам ніхто?

Полтавські... Як з'єсть чоловік, то відсотків на сто

Одразу стає розумнішим!

У курсі, товаришу?.. О!

Господар: Ну що, сподобалися вам вареники й галушки?

На сцену виходять два читця з Полтавської області.

Читці: Ні!

Господар: Чому?

Читці: Тому, що нам їх не дісталось.

Господар: А де ж ви були?

Читці: А ми готувалися до виступу. Треба було привести себе до ладу, бо ми здалеку.

Господар: А звідки?

Читці: З Полтавщини!

Господар: А ми тільки що вас згадували. З чим же ви завітали на даті вечорниці?

Виступають читці з Полтави, потім на 12 хвилин "Жартівники". Після виступу "Жартівників" зразу ж виступає М.Шевченко - артист Донецької філармонії.

М.Шевченко: Вистачить вже, хлопці, співати. Послухайте, що я вам розкажу.

На сцену виходять ведучі, читці, фольклорні ансамблі.

Господар: Дорогі наші гості! Байкарські вечорниці зібрали сьогодні шанувальників творчості Анатолія Косматенка. Спасибі вам, що уважно нас слухали.

Господиня: Хай розквітають обличча людей від жартів.

Господар: Хай живе поміж нас гумор, який допомагає продовжити наше життя.

Господиня: Хай у нас буде можливість почастувати на вечорницях гостей галушками і варениками та українським гумором.

Читці читають коротенькі гуморески (3-4 гуморески), наче передають естафету. В кінці Андріївський і Павлівський фольклорні ансамблі разом виконують пісню "Козацькому роду".

СКАРБНИЦЯ ЗОЛОТОГО КОЛОДЯЗЯ

Сценарій театралізованої частини
свята села

Золотоколодязянський сільський
Будинок культури
Добропільського
району
Автори сценарію: Борисюк В.В.,
Бабкова М.В.

I частина

"Майстри сміху"

По алеях, де проходять фольклорні колективи та читці, звучить закличний текст. Він повторюється перед початком свята диктором.

Гей, спішіть на свято слова!

Вже прийшов для нього час!

Свято гумору готово!

Тільки ще немає вас.

Гей, до річки, всі на свято,

Всі скоріш біжіть сюди!

І дівчата, і хлоп'ята,

І бабусі, і діди.

Хоч письменний, хоч не дуже –

Всі в нагоді можуть стати.

Той, хто з гумором подружить,

Може й сам щось розказатъ.

Ми на "Времівських усмішках"

Вас чекаємо давно.

Що колись читали в книжках –

Вам побачити дано.

Гей, спішіть на свято слова –

Свято гумору готове!

Вже прийшов для нього час,

Тільки ще немає вас!

В програмі свята:

- конкурс кращих читців-гумористів "Майстри гумору" з усієї Донецької області
- конкурс глядачів на кращу народну усмішку,
- жартівливі пісні у виконанні кращих фольклорних ансамблів Донеччини,
- вечір гумору "Жартуємо разом",
- байкарські вечорниці.

Звучить весела народна музика, яку змінює пісня у виконанні фольклорного ансамблю, що виступає на сценічному майданчику, оточеному тинами. На заднику сцени – емблема свята.

Після 15-ти хвилинного виступу фольклорного ансамблю, на сцену входить ведуча.

ВЕДУЧА:

Добрий день, шановні друзі!

Раді всіх привітати на святі сатири і гумору. Сьогодні ми зібрали тут всіх, хто любить гумор, щоб разом з вами посміятыся і поспівати.

Без сміху поговоримо про сміх,

Який одвічно сиплеться, мов з міху.

Не раз він добром людям допоміг,

Лунаючи не просто задля сміху.

Якщо народ всі біди переміг,

Й усяку силу подолати в змозі,

То це тому, що мав здоровий сміх,

Що, сміючись, живе на світі досі.

(A. Бортняк)

Ведучий спочатку знаходиться серед глядачів (з мікрофоном в руках) і виступає як опонент Ведучої.

ВЕДУЧИЙ:

І нам не тільки істина стара –

Підтверджус статистика правдиво,

Що кожен, хто від сміху помира,

За сотню літ живе, усім на диво.

(A. Бортняк)

ВЕДУЧА:

(здивовано)

О, а ви звідкіля взялися?

Та ще й у дію втручаєтесь. Вас у сценарії нема. Не заважайте. І взагалі, хто ви такий?

ВЕДУЧИЙ:

Я – один із рядових, тих, хто любить гумор. І дуже переживаю, що свято у вас не вийде.

ВЕДУЧА:

Не накаркайте!

ВЕДУЧИЙ:

Що ж ви зупинилися? Продовжуйте.

ВЕДУЧА:

Продовжуйте, продовжуйте... Через вас забула, що треба робити далі.

ВЕДУЧИЙ:

А що треба робити? Читати.

Дев'яносто вісім років

Дідові Панасу,

Але він і ще нівроку,

Не хворів ні разу.

Лікарі йому не вірять:

- Жодної хвороби?

Як вас, діду, обминали
Віруси й мікроби?
Дід хитає головою,
Сумно хмурить брови:
- Були в юності у мене
Нелегкі умови.
Знав я голод, знав і холод –
То й загартувався:
Всі мікроби поздихали,
Я – живим остався.
(П. Глазовий)
Бо ж сміяся!

ВЕДУЧА: Так ви, мабуть, гуморист? Дуже рада з вами познайомитися.
Тоді і ви послухайте.

Ведуча у відповідь йому читає свою гумореску.

ВЕДУЧИЙ: Добре, дуже добре. Але ж треба продовжувати свято.

ВЕДУЧА: Так, треба продовжувати. Може ви мені допоможете?

ВЕДУЧИЙ: З радістю.

(Збирається на сцену)

Раптом на сцену вибігає чоловік і кричить.

ЧОЛОВІК: Куди ви дивитеся?

ВЕДУЧИЙ: Гукає, репетує, –

ЧОЛОВІК: "Де ваші прокурори? Я валюсь з ніг!
Мене сусід вбива, тероризує:
Купив недавно патефон,
Як заведе – і хліб, не в хліб, і в сон не в сон,
Розперезався – хоч лишай квартиру.
На нього я писав уже сатиру,
Ta це йому й за вухом не свербить.
Пропшу його арештувати, посадити,
Пропшу заставити... хоча б сатиру поважати!"

ВЕДУЧА: На це сказали так сатирику тому:
"Що кривдить вас сусіда, що не дає вам спати –
Це неподобство. Будем заходи вживати.
А те, що не свербить йому..."

ВЕДУЧИЙ: Це, бачте, ваше особисте горе.
До чого тут міліція і прокурори?!"

ВЕДУЧА: Порадим тільки: так викорінати зло,
Так викривляти порушників нещадно й сміло,
Щоб після цього їм не те що там свербіло,
А в печінках пекло!"

ВЕДУЧИЙ: Із нашим братом, із сатириком буває:
У творі не досягнеш гостроти,
На прокурора, на міліцію киває (лякає!)
Читач сміється й каже: "Як ти не крути,
А то вже не сатира – горе.
Сатирик справжній – вище прокурора!
Згадай Остапа Вишню ти!"

(A. Косматенко "Сатирик у міліції")

ЧОЛОВІК: Говорять, сміх доточує здоров'я,
Але, якщо сказати правду щиру,
То в нас чомусь деінде славослов'я
Шанують значно більше, ніж сатири.

ВЕДУЧА: Тільки не на нашому святі. Бо сьогодні до нас з'їхалися
виконавці з усієї Донеччини.

ВЕДУЧИЙ: Але гарними розмовами гостей не нагодуєш. То ж
приступимо до діла. Сьогодні у програмі нашого свята –
конкурс виконавців гумористичних творів та конкурс глядачів
на кращу народну усмішку.

За розмовами ведучих, Чоловік тихо зникає, прихоптивши призи.

ВЕДУЧА: Прийняти участь у другому конкурсі може кожен з вас, якщо
знає цікаву, веселу і дотепну народну усмішку. Для цього вам
треба підійти до нашого режисера і подати усну заяву. І вам
нададуть таку можливість. Переможців чекає нагорода.

ВЕДУЧИЙ: А тепер переходимо до нашого основного конкурсу читців –
гумористів «Майстри гумору».

ВЕДУЧА: Оцінювати виступи на конкурсі буде журі, до якого увійшли...
(оголошує склад журі)

(Журі розташоване перед глядачів).